

Z obsahu:

Tajemství člověka skrze pravdu o Kris- tově kněžství

(Dokončení)

– strana 2 –

Jidáš a Petr

I zpovědní tajemství bylo v posledních letech opakovaně porušeno – pomocí kazetových magnetofonů, „štěnic“, směrových mikrofonů a zvláště upravených odposlouchávacích zařízení...

– strana 6 –

Aby bylo jasno

Dokončení z minulého čísla.

– strana 8 –

Ve škole Boží radosti (3)

(Dokončení)

– strana 10 –

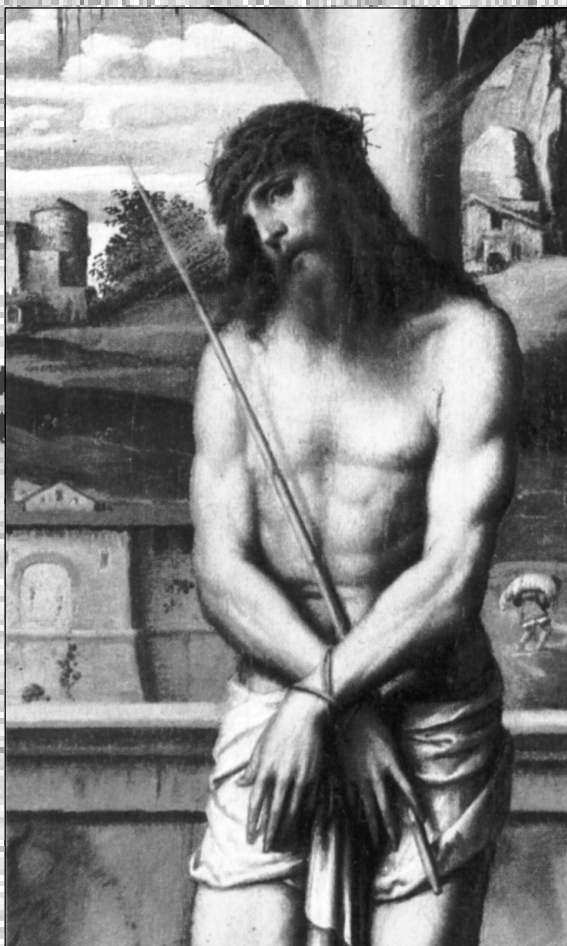
Zaire: hrůza způsobená

lidskou nenávistí

V Zairu byla 30. října ráno nalezena mrtvola bukavského arcibiskupa Mons.

Mwena Ngabo Munzehirwy.

– strana 12 –

Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král! Já jsem se proto narodil, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“

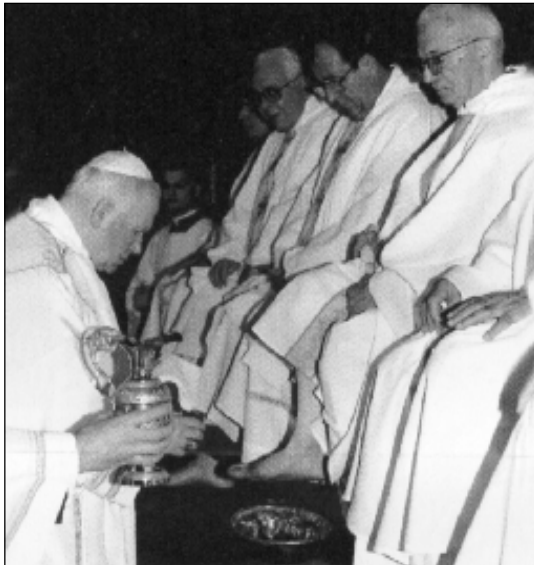
(K článku na str. 4)

Tajemství člověka skrze pravdu o Kristově kněžství

Modlitba

Kněžství je modlitba lidské existence a lidského povolání, nese v sobě ustavičnou modlitbu celého světa, „sacrificium laudis“. Je to modlitba konkrétního člověka, který je posvěceným „mužem Božím“ a který ve vrcholném okamžiku každého dne propůjčuje svá ústa samotnému Kristu, aby byla vyslovena konsekrační slova.

Kněz vyjadřuje v sobě, nese v sobě, abych tak řekl, modlitbu celého stvoření. Tuto pravdu dosvědčuje svatý Pavel v listě Římanům: „Víme přece, že celým tvorstvem jde jeden jediný vzdech a všechno tvorstvo že svírá bolest až doposud. A není v tom samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř tou-

žebně naříkáme a očekáváme (zjevení našeho) přijetí za syny, vykoupení našeho těla. Naše spása je přece předmětem naděje“ (Řím 8,22–24).

Je to přesně tak. Modlitba je úkon naděje. Je to výraz naděje, znamení pro svět, pro člověka. Modlitba nám umožňuje, jak říká apoštol, vzhlížet k naplnění naděje, k oné skutečnosti, po které touží lidské srdce: „Doufáme-li v něco, co ještě nevidíme, čekáme na to s vytrvalostí“ (Řím 8,25).

Ano. Modlitba je podmínka k setrvání v dobrém, podmínka k překonání životních zkoušek, kterým je vystaven člověk ve své slabosti. Modlitba je síla slabých a slabost silných! Toto nám říká zase apoštol: „Právě tak i Duch přichází nám na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vhodně modlit. A tu Duch sám se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit“ (Řím 8,26).

Modlitba je, možno-li tak říci, zakládající prvek lidské existence ve světě. Znamená „obrácení směrem k Bohu“. Současně je to jakési „existování v Božím prostoru“, pokorné, ale odvážné „zapojení“ do hloubky Božího myšlení, Božích tajemství a plánů. Modlitba se konečně jistým způsobem „dotýká“ zdroje Boží moci: vůle a milosti. A také, jak říká svatý Pavel, je to působení Ducha svatého v nás: „Duch sám se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit.“ A Duch, říká apoštol v jiném listě, „úplně proniká všechno, i skrytá hluboká Boží rozhodnutí“ (1 Kor 2,10).

□ Za beatifikaci kardinála Mindszentyho

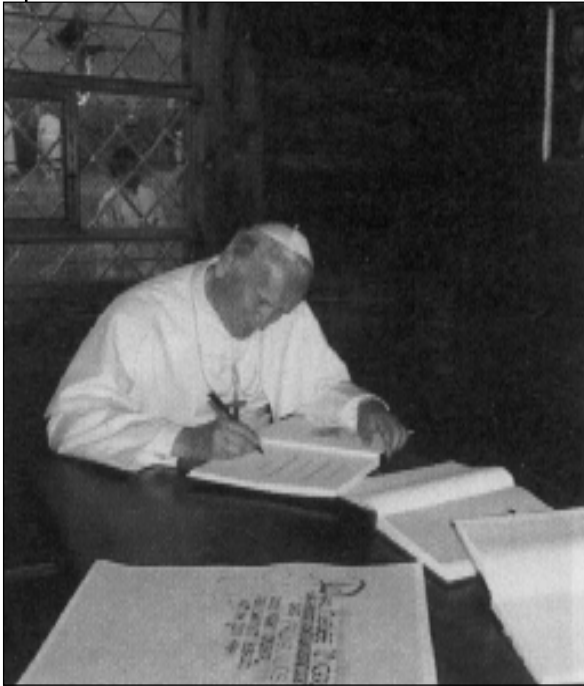
Akta pro blahořečení bývalého maďarského primase, kardinála Jozsefa Mindszentyho (1892–1975) obdržela nyní příslušná kongregace v Římě. Materiál obsahuje celkem 3700 stran textu. Předseda Mindszentyho nadace Michael Habsburg a postulátor Janos Szöke předali materiál římské Kongregaci pro blahořečení a svatořečení. Obsahuje výpovědi 62 svědků. V Radiu Vatikán zdůraznil Michael Habsburg, že Mindszenty v důsledku svého zatčení komunisty, nacisty a pak opět komunisty podstoupil úděl mučedníka.

□ Pro beatifikaci Roberta Schumana

Augšpurský biskup Viktor Josef Dammertz je novým prezidentem německého výboru pro blahořečení francouzského europolitika Roberta Schumana (1886–1963). V úřadě je nástupcem nedávno zemřelého augšpurského arcibiskupa Josefa Stimpfleho. Již od r. 1991 probíhají snahy o blahořečení bývalého francouzského ministra zahraničí a ministerského předsedy. V r. 1958 mu propůjčil Evropský parlament čestný titul „Otec Evropy“. Schuman měl významný podíl na německo-francouzském smíření.

□ Kardinál „mužem roku“

Německo: Arcibiskup Soulu, kardinál Stephen Kim Son Hwan byl zvolen nejvlivnější osobností jihovietnamské společnosti. Hlasování se zúčastnilo 200 novinářů, jak informoval týdenní magazín „The Newsmaker“. Pro volbu je směrodatná jeho „energická duchovní vedoucí úloha“. Kardinál dostal celkem 111 hlasů. Magazín napsal doslovně: „Při nedostatku respekt vzbuzujících osobností v naší společnosti je kardinál Kim jedinou osobností tohoto druhu v zemi.“ ČBK

□ Právě před rokem se konalo mezinárodní kněžské sympozium ve Vatikáně. Účastnilo se ho 5000 osob, převážně kněží. Tématem bylo další vzdělávání kněží, nová evangelizace a vytváření společenství a bratrství mezi kněžími.

Velký rozruch způsobil protestantský farář Abrahamovič z Vídně, když účastníkům vyprávěl, že jeho tři synové se stali katolickými kněžími. Těžko bychom dnes hledali katolického otce, který by se mohl pochlubit podobnou skutečností. Abrahamovičova dcera je nejen vynikajícím chirurgem, ale také činovnicí hnutí Opus Dei. SKS

Liturgická čtení

Slavnost Ježíše Krista Krále

1. čtení – Ez 34,11–12.15–17

Tak praví Hospodin:

„Hle, já sám vyhledám své stádo a ujmou se ho. Jako se pastýř stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovci, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase.

Já budu pást své stádo, já jim dám odpočinek – praví Pán, Hospodin. Budu hledat ztracené, zpět přivedu rozptýlené, obvážu zraněné, posílím slabé, budu střežit tučné a silné, pást je budu svědomitě.

Co se pak týká vás, moje stádo – tak praví Pán, Hospodin – budu soudit mezi ovci a ovci, mezi berany a kozly.“

2. čtení – 1 Kor 15,20–26.28

Bratři!

Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro svoje spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus; pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otcí a až zlomí vládu všech možných knížat, mocností a sil.

On totiž musí kralovat, dokud mu (Bůh) nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám. Jako poslední nepřítel bude pak zničena smrt. A až mu bude všechno podřízeno, tehdy se i sám Syn podřídí tomu, který mu to všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem.

Evangelium – Mt 25,31–46

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí je od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici.

Tu řekne král těm po své pravici: „Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás (Pokračování na straně č. 5)

Myšlenka na neděli

POŽEHNÁNÍ A ZLOŘEČENÍ

Zamyšlení nad úryvkem Mt 25,31–46

Pane, kde jsme tě viděli?

Protože tě Pán Ježíš nesmírně miluje, chce tě včas seznámit s velkolepým vyvrcholením lidských dějin. Dovol mu, aby tě zavedl tam, kde skončí všechn čas a kde skončí také každá změna. Toho, co můžeš zatím jen pozorovat, budeš se jednou s naprostou jistotou účastnit s tím důsledkem, že po všech proměnách prožitých v čase budeš už zcela neodvolatelně a provždy buďto nekonečně šťasten nebo zoufale nešťasten. Ježíš ti líčí tuto vrcholnou událost prostými, ale velmi výmluvnými slovy. To, co dnes slyšíš, není podobenství. Je to víc než proctví.

Pán přichází, jak slíbil, aby se představil v nesmírném jasu a slávě, následován nekonečným zástupem dobrých duchů. Přichází jako Král králů, aby zasedl na svůj stolec, který je trůnem slávy i spravedlnosti.

Jsou před ním myriády lidských synů a dcer od počátku až do konce časů, které andělé shromáždili ze čtyř úhlů světa. Nelekej se toho množství. To není bezhlavý lidský dav, tu není tlačence. Nikdo se tu neztratí ani neschová, všichni mají stejně blízko jeden k druhému i k Beránkovu trůnu, všichni stojí před Ním tvář v tvář. Všichni stejně dobře vnímají slávu toho, *kteřeho stavitelé zavrhlí, ale který se stal kvádrem nárožním, skrze něhož všechno došlo do slávy nebeského Otce.* Bez nedokonalých smyslů bezprostředně nazírají, jak se jeho někdejší chudoba, ponížení a utrpení, každá z jeho ran proměnily v nekonečnou vznešenost, slávu a nevýslovnou krásu. Ti, kteří jej ctíli a milovali, patří na něho v radostné úctě a vděčném úžasu. Ti, kteří jej odmítali, pohrdali jím, plivali po něm a popírali jej, jsou zděšeni jeho existencí a majestátem. Je to nejvyšší Triumf pravdy, dobra a spravedlnosti.

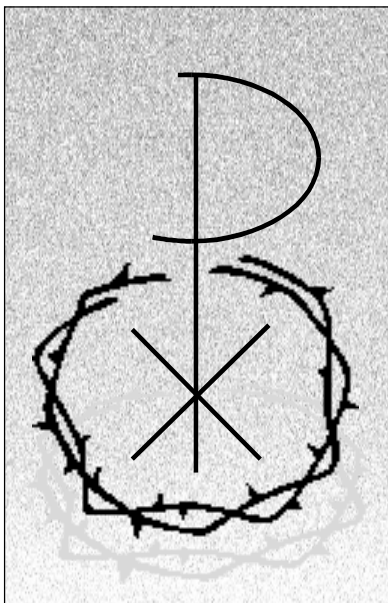
Ale nejen On, i všechny ty nespočetné lidské bytosti jsou obdivuhodně proměně-

ny. Ti jedni jsou radostně překvapeni, do jaké krásy se proměnila jejich někdejší těla, a to i ta nejubožejší, vetchá, zkroutená stářím a utrpením, aby vyšla najevo dobrota jejich srdce a spravedlnost jejich duše a všechny jejich rány a bolesti se změnily ve znamení slávy. Ti druzí jsou zděšeni vlastní ošklivostí, ve které se viditelně ozřejmuje v celé nahotě ohavnost spáchaného zla i důsledky zanedbaného dobra. Na každém je zcela evidentně patrné, kam patří: *zda k ovci nebo ke kozlům.* Nic už nezůstává skryté, utajené, nevysvětlené, každý tu stojí v obnažené pravdě sám před sebou i před celým lidstvem.

Ať byla jakkoli rozdílná doba, kdy kdo žil, všechno lidské vědění a pokrok tu váží jenom tolik, kolik dobra bylo skrze ně prokázáno těm, kteří to potřebovali. I všechny modlitby a všechna zbožnost je tu zhodnocena právě v tom, nakolik vedla a posilovala ke službě Kristu skrytému v našich bližních. Zatímco jedny zachvacuje radostné dojetí a úžas nad tím, jakou hodnotu mají před tvář věčného Krále i ty nejskromnější skutky upřímné a nesobecké dobroty a lásky, ti druzí jsou zdrceni náhlým poznáním neúprosné skutečnosti, že ten, komu tak křivdili, ubližovali, kým pohrdali a nad koho se vyvyšovali, byl sám Bůh a Král nebe a země. On nepotřebuje žádné důkazy, žádná vysvětlení, zbytečná je každá obhajoba. Všechno to dobré, které bude odměněno, i zlo, které bude potrestáno, sám přijímal, cítil před tvář věčného Krále i ty nejskromnější skutky upřímné a nesobecké dobroty a lásky, ti druzí jsou zdrceni náhlým poznáním neúprosné skutečnosti, že ten, komu tak křivdili, ubližovali, kým pohrdali a nad koho se vyvyšovali, byl sám Bůh a Král nebe a země. On nepotřebuje žádné důkazy, žádná vysvětlení, zbytečná je každá obhajoba. Zbylo tu místo jen pro radostný úžas nebo pro beznadějný zděšení.

Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je pro vás připraveno od počátku světa. Ježíš ti potvrzuje, že jediný smysl celého stvořitelského díla i celých dějin spásy byl od věčnosti v tom, abys mohl jednou definitivně spočinout v lůně svého nebeského Otce. Co mohou očekávat ti, kteří sami odmítnou toto nejvelkorysejší pozvání?

(Pokračování na straně č. 5)

Král králů

V době, kdy se po první světové válce kácely trůny a šířil se světem spolu s demokracií laicismus a liberalismus, kdy se zbožňuje stát a vůle lidu a přehlíží se stále více autorita Boží i autorita církve, zavádí Pius XI. encyklikou *Quas primas* na závěr jubilejního roku 1925 **svátek Ježíše Krista Krále**. Klaníme se jeho královské důstojnosti a společným zasvěcením se hlásíme k jeho věrným poddaným. Není to v dnešní době něco jako zpátečnictví a návrat k často kritizovanému triumfalismu, který je dnes spíše terčem posměchu? Moc a velikost světských monarchů již zajisté pominula a na jejich místo nastoupili prezidenti, parlamenty a straničtí vůdcové, kteří se často domněle opírají o vůli lidu.

Král v tom nejvlastnějším slova smyslu, který je králem vším právem a nepotřebuje svou legitimitu odvozovat od žádné demokratické volby, protože byl zvolen a posazen na trůn láskou svého věčného Otce. Patří mu královská, zákonodárná i soudcovská moc. Již na koncilu v Niceji r. 325 uznává církev Krista za soudce živých i mrtvých. Proti názoru reformace potvrdil Tridentský koncil, že Kristus je nejen Vykupitelem, do kterého můžeme vkládat svou důvěru, ale také Zákonodárcem, kterému jsme povinni poslušností.

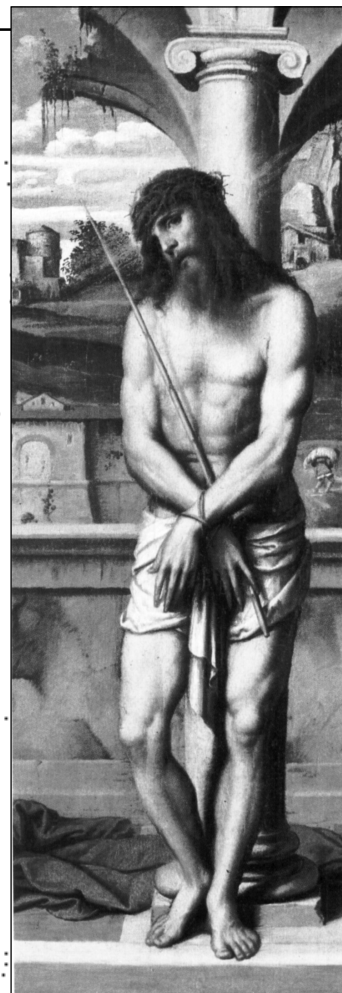
Kristus je naším králem nejen proto, že jej duchovně následujeme nebo jej jako mimořádného člověka uznáváme a oceňujeme, jako spíše proto, že je dokonale nade vším a všemu skutečně vládne. Jemu patří moc a čest i sláva na věky. Jeho království sice není z tohoto světa, ale On v tomto světě působí, protože jako skutečný a starostlivý král nemůže nechat své poddané na holičkách. Vzpomeňme si na jeho slova: **nebe a země pomínou, ale moje slova nepomínou** (Mt 24,35).

O neděli Krista Krále, poslední neděli církevního roku je také čas říci poslední slovo ke všem myšlenkám a úvahám, ke všem pochybnostem i pohnutkám, které byly naší hybnou silou po celý tento církevní rok. Věřící katolický křesťan bude vždy následovat svého Krále a Vykupitele v odevzdanosti, lásce a věmosti. Náš život přece nemohou určovat balancování dnešní módy a politické a společenské trendy. Kdo dovolí, aby různé zmatky získaly převahu nad jeho vírou, ten Krista jako krále buď nepoznal, nebo neuznal. Proto není dnešní svátek žádným přebytečným triumfalismem, nýbrž **nezbytným výrazem úcty a oddanosti k pravému a věčnému Králi**.

Věříme, že Kristus obdržel nepřímou i přímou moc nad vším, co je časné. On má moc, která podřizuje všechny pozemské věci záměrům svého království, a to i přes to, že jeho království není z tohoto světa. Kristus jako Bůh a spolu člověk má plnou moc nad všemi pozemskými věcmi.

Takže nás zcela právem učí katolická dogmatika: Kristus je v pravém a nejdokonalejším smyslu naším Králem. Jeho království není u konce, On stojí jako Král slávy na konci našeho žití.

Alfred Delp
SKS 47/95

Ti tak neotřesitelně jistí „věřící“:
Věř ve všechno, v každý obřad, v každý obyčej, jen ne v živého Boha...

Ve jménu Božím?
Ne!
Ve jménu klidu, zvyku, protože je to obvyklé, pohodlné a není to nebezpečné.

Alfred Delp

Ve zvěst spásy a Spasitele nikdo neuvěří, dokud se až do krve nevyčerpáme ve službě člověku.

Alfred Delp

Myšlenka na neděli – pokrač. ze str. 3

Ježíš se tu zjevuje jako Alfa i Omega. On stál na počátku, když skrze Něho všechno bylo stvořeno. Když si člověk zneužitím vlastní svobody uzavřel cestu ke království, On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil s nebe, byl ukřižován a třetího dne vstal. Zůstal lidem víc než nablízku ve své církvi, ve svém slově, v skromných způsobách chleba a vína i v pokorné podobě bližních: všech chudých, ponížených, opuštěných, trpících hladem a žízní. Nechtěl nic víc, než abychom mu uvěřili, byli pokřtěni a přijali tak jeho skutečnou blízkost, jeho společnost a jeho cestu. Nyní na konci časů jeho oslavení vyžaduje,

aby definitivně dovršil své vítězství nad zlem, nad jeho strůjcem i jeho spojenci: Odejděte ode mne, zlořečení, do věčného ohně. Zdá se ti osud kozlů příliš krutý? Je to jen pravý opak nekonečné blaženosti, kterou Láska marně nabízí.

Čas ještě nekončí. Tvůj Král, který ti jednou řekne buďto Pojď anebo Odejdi ode mne, stojí tu u tebe jako tvůj Pastýř, Bratr a nejlepší Přítel. Řekni mu, co bys rád uslyšel, až přijde ve své slávě. On určitě přijde!

Přijď, Pane Ježíši!

Bratr Amadeus

Z dopisu čtenáře...

Současná diskuse o odchodu O. Odilona Štampacha z pražské teologické fakulty se převážně točila kolem otázky, zda vedení fakulty postupovalo vůči O. Štampachovi podle práva. Méně konkrétně se již hovoří o tom, je-li fakulta opravdu tak konzervativní a předkoncilně zaostalá, jak jí vyčítá O. Štampach. A téměř bez povšimnutí zůstává problém, který je v jistém smyslu na celém případě nejdůležitější: jak odpovídá potřebám teologického vzdělání a výchovy kněží názorový profil O. Štampacha.

Zhruba před rokem uveřejnil O. Štampach v Perspektivách článek k zahájení akademického roku na pražské teologické fakultě. Představil v něm učitele fakulty a jejich obory a konstatoval, že „fakulta se pozvolna otvírá kontaktům s okolím a lze doufat, že v tom bude pokračovat“. Soustředil pozornost na to, „jak fakulta vnímá znamení doby a jak odpovídá na nové výzvy“. Dále píše: „Poslední volba děkana dala příležitost k diskusím o směru, jímž by se fakulta měla ubírat... Pracovníci fakulty i její přátelé chtějí doufat, že fakulta bude pokračovat nastoupeným směrem.“ Tedy zatím nic o neúnosných poměrech, o předkoncilní mentalitě, o tom, že Jan Hus je zde považován za bludaře a že někteří pracovníci fakulty jsou přísluhovači starého režimu. Situace zřejmě nebyla ještě zralá a O. Štampach očekával vývoj podle svých představ. Místo toho se dočkal ukončení pracovního poměru. Už tenkrát

před rokem však napsal: „Zachovat zdravou rovnováhu mezi doktrinárními konstantami a teologickými (a jinými) myšlenkovými experimenty je krajně nesnadné.“ Neměli bychom hledat příčinu sporu také tady? Vidíme to například v jeho interpretacích ekumenismu. V článku Církev v postmoderní době (Katolický týdeník č. 32/1996) čteme: „Snad jednou bude vítán i ekumenismus zdola a takzvané předbíhání shody v malých neformálních skupinách bude spíše vítáno jako podnět než ukázněováno administrativními prostředky.“ Možná se toto přání někdy vyplní. Zatím však platí výrok Druhého vatikánského koncilu: „Tento posvátný sněm vybízí věřící, aby se zdržovali každé lehkomyšlnosti i nerozumné horlivosti, které by mohly poškodit opravdový pokrok jednoty.“ (Dekret o ekumenismu, 3). V polemice s kazatelem Danem Drápalem (Perspektivy 10/1995) odmítá O. Štampach výtku, že my katolíci „se přý

pokládáme za jedinou pravou církev“, a připomíná učení koncilu, podle kterého odloučeným bratřím „právem náleží čestné označení křesťanů“ (Dekret o ekumenismu, 3). Tím ale ještě nevysvětluje specifičnost katolické církve v díle spásy. Vždyť koncil učí, že „jedině prostřednictvím katolické církve, která je všeobecným nástrojem spásy, je dosažitelná plnost všech prostředků spásy“ (Dekret o ekumenismu, 3). A na tento bod katolické nauky zřejmě D. Drápal ve své výtce naráží.

Štampachovo pojetí ekumenismu, které poněkud nedoceňuje výlučné postavení katolické církve mezi křesťany, bylo svérázně aplikováno na případ sv. Jana Sarkandra. Když O. Štampach rozebíral ekumenické aspekty návštěvy Svatého otce (Perspektivy č. 5/1995), napsal o J. Sarkandovi: „Někteří v něm oceňovali především bojovníka proti údajným protestantským bludům. Tak to stojí v bule papeže Pia IX. o jeho blahorečení z r. 1859. Tak to bohužel někdy zní i dnes.“ Oceňování bojovníka jistě může být diskutabilní, ale zásadní omyly v protestantské nauce nejsou údajné. Koncil tvrdí o odloučených církvích na Západě, že „mezi těmito církvemi a společenstvími a katolickou církví existují závažné rozdíly... především ve výkladu zjevené pravdy“ (Dekret o ekumenismu, 19). A do-

mníváme se, že O. Štampach dostatečně nerozlišuje prostředky a cíl sjednocení křesťanů, když o J. Sarkandovi uvažuje: „Sjednocení, za něž se jistě za života modlil, totiž návrat zbloudilých do katolické církve, není totéž jako ekumenický dialog. V nebeské slávě se ale jistě přimlouvá podle plnějšího poznání.“ Přiznáme se, že máme vždycky radost, když se někdo z odloučených bratří vrátí do katolické církve, a že by nám vůbec nevadilo, kdyby se tam vrátili všichni. Ostatně koncil učí, že „jedině apoštolskému sboru, jemuž stojí v čele Petr, svěřil Pán všechno bohatství Nového zákona, aby ustanovil jedno Kristovo tělo na zemi, k němuž se potřebují plně přivtělit všichni, kdo už patří nějakým způsobem k Božímu lidu.“ (Dekret o ekumenismu, 3).

Podobně O. Štampach experimentuje v oblasti vztahů k nekřesťanským náboženstvím a novým duchovním směrům. V Nových knihách č. 25/1996 referuje o spisu nějakého jezuita, který se v japonském klášteře věnoval zenové meditaci „a prošel ji zřejmě až k plnému prozření. Udělal to dávno před tím, než se to pro západoevropské a americké křesťany stalo samozřejmým, dávno před II. vatikánským koncilem, který katolíkům poprvé potvrdil, že je možné si na jiných náboženstvích vážit všeho dobrého (Pokračování na straně č. 12)

Liturgická čtení – pokračování ze str. 3

připraven od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.

Spravedliví mu na to řeknou: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti

najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?“

Král jim odpoví: „Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.“

Potom řekne těm po levici: „Pryč ode mě, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.“ Tu mu na to řeknou také oni:

„Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?“

On jim odpoví: „Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.“ A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“

Jidáš a Petr

Když se v době černých mší hovoří o svatokrádežích, myslí se ihned na satanské obřady, na jejich hrůznou rituální výzbroj, na kočící srdce a kohoutí hlavy, sex a ďábelské formule, které slouží k znesvěcení proměněných hostií.

Ale vedle Eucharistie se stala již také další svátost objektem svatokrádeží: je to zpověď nebo vyznání hříchů, která je „Ježíšem Kristem ustanovenou svátostí pro odpuštění hříchů, které byly spáchány po křtu (Katechismus Pia X.). Církev střeží všechna slova, která jsou vyslovena mezi kajcníkem a zpovědníkem v šeru zpovědní absolutní a neporušitelnou povinností mlčení. Ale tzv. zpovědní tajemství bylo v posledních letech opakovaně porušeno. Lidé se neuchránili pokusem pomocí kazetových magnetofonů, „štěnic“, směrových mikrofonů a zvlášť upravených odposlouchávacích zařízení proniknout i do této intimní sféry. V těchto případech se dopouštějí svatokrádeže nikoliv vyslovením citelého ďábla, ale představitelé práva a úspěchuchtiví novináři. Má tedy jít o znesvěcení politicky korektní a příslušnými úřady povolené: nikoliv ve jménu satana, ale ve jménu bohyně Spravedlnosti, nebo, pokud jde o novináře, v zájmu hledání vhodného taháku.

Začali to novináři. Pod zámkou, že se jedná o sociologickou studii o převládající morálce, putovali dva novináři výzbrojenými kazetovými nahrávacími před třemi roky zpovědníci v půlce Itálie. „Zpovídali se“ z tzv. kavalířských hříchů (hříchy proti 6. přikázání, podvody, korupce atd.) a nahrávali své rozhovory s nic netušícími zpovědníky. Nato se objevily dvě knihy, které publikovaly to, co spadá do zpovědního tajemství. Knihám se dostalo nejdříve patřičné publicity v denním tisku. Pak přišli na řadu soudci. Nejnovější a nejnápadnější je pří-

pad, který se odehrál nedávno v jednom vězení v Oregonu v USA. Při hledání důkazů proti obviněnému namontovali v příslušné místnosti štěnici, která zaznamenala zpověď obviněného. Katolická církev na to reagovala nesmírně ostře. Vatikánský sekretář Angelo Sodano požádal vyslance Spojených států ve Vatikáně Raimonda Flynna, aby dotyční soudcové záznam okamžitě zničili. Ale stal se pravý opak. Případ v Oregonu se stal počátkem útoků na zpovědnice jako precedens, podle kterého se z tohoto případu stává zcela normální praxe. Nové státy v USA dokonce tento způsob uzákonily. Zavazují kněze, aby oznámil obsah zpovědi, jedná-li se o trestně relevantní záležitost, jinak se stávají vědomě spoluviníky. Totalitární vidinu proměnit každou zpovědnici na terminál policejního státu se v pokročilých demokraciích Dálného Západu již bez skrupulí uskutečňuje.

Ale zde se jedná jen o určitý symptom. Že dochází s takovou samozřejmostí k napadání zpovědního tajemství a že se tak děje dokonce jménem zákona a boje proti zločinu, znamená, že se zpověď pokládá za pouhou náboženskou variantu doznání anebo psychologickým rozhovorem umožňujícím sebepoznání. Jak se ukazuje, spolu s křesťanským povědomím se ztrácí i uznání svátostné podstaty zpovědi, a s tím i chápání zcela prostých křesťanských pojmů jako je zpytování svědomí, lítost, milost a radost z odpuštění.

Jan Pavel II. se ujal obhajoby těchto slov ve svém novém listu a vysvětluje je velmi pro-

stou a autentickou řečí na základě tradice. Jedná se o list z 22. dubna 1996, který poslal kardinálu Williamu Baumovi, velkému penitenciáři zvláštní instance Svátého stolce, která již po staletí vyřizuje udělování absolucí a milosti pro viny rezervované Apoštolskému stolci. Podnětem pro napsání tohoto listu byl seminář, který tato soudní instance pořádá každoročně pro mladé kněze a seminaristy. Sdělovací prostředky zřejmě nevzaly tento list nijak na vědomí, protože nepředstavoval příležitost k významnějšímu poselství. Přinášíme hlavní myšlenky tohoto listu.

Jako celník

Jsou-li evangelijní vyprávění paradigmatickým pro to, co se odehrává v křesťanském životě věřícího, pak to platí i pro svátost pokání. **Ve svátosti pokání se obnovuje jako osobní historie duše situace celníka z evangelia, který odchází z chrámu ospravedlněn. Celník však zůstal stát vzadu, neodvážil se ani pozvednout oči k nebi, nýbrž bil se v prsa a modlil se: Bože, smiluj se nade mou hříšným. Říkám vám: Tento odešel domů ospravedlněn, onen však nikoliv. Neboť kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen (Lk 18, 13–14).** Přiznat před Bohem svou ubohost neznamená „ponížit se, nýbrž prožívat pravdu o svém stavu, a tak dosáhnout spravedlnosti a milosti po pádu do zloby a slabosti“. Zpověď tedy neslouží k znovuoobnovení sociálního nebo psychologicko-individuálního řádu. **Podmínkou pro přijetí svátosti smíření není ve skutečnosti psychologický impuls, jakoby tato svátost byla náhražkou psychoterapie, nýbrž je to nadpřirozeně způsobená bolest nad proviněními, protože urazily lásku k Bohu, nejvyššímu dobru, způsobily bolest Spasiteli a pro nás mají za následek ztrátu věčných dober.**

Tradice zná některé podmínky a znamení pro správnou dispozici kajcníka, které jsou nezbytné pro dobrou zpověď: pokoru, úplné vyznání všech smrtelných hříchů, předsevzetí v budoucnu se jich nedopouštět a důvěra, že bude dosaženo polepšení. Papežův list vysvětluje v jednotlivostech každý z těchto nezbytných aktů.

Vyznání musí být vykonáno v pokoře, protože „bez ní by bylo jen neúčinným výčtem, anebo ještě hůře: drzý nárok na právo dopouštět se hříchů“.

Vyznání musí být úplné, tzn. kajcník musí přiznat **omnia peccata mortalia** (všechny smrtelné hříchy), jak to stanovil již Tridentýský koncil, který říká, že *tato nutnost nevyplývá z pouhých disciplinárních předpisů církve, ale z požadavků božského práva, protože tak to Bůh určil při ustanovení této svátosti*. Povinnost úplného vyznání není v dnešní praxi často respektována. Tak někdo se této povinnosti vyhýbá, protože se domnívá, že tím unikne moralismu. Papež však upozorňuje na to, že alternativou k moralismu není úplné vyznání hříchů, nýbrž chování celníka: být v přítomnosti někoho jiného. Papežský dopis odsuzuje různé spisy, které se dokonce pokoušejí tento omyl teoreticky zdůvodňovat: jde např. o tzv. „základní volbu“, teorii, která přehlíží konkrétní skutky a konkrétní chování, protože k spáse prý je potřebné pouze, rozhodnout se konec konců pro Boha jako poslední cíl. Ale v tomto případě jde ve skutečnosti pouze o svévolné a zkrácené chápání pojmu „svobody Božích dětí“ jako domnělého vztahu intimní důvěrnosti, která nepotřebuje zprostředkující roli církve“. V protikladu k tomu, co tvrdí tyto teorie, přeje si papež, aby všichni věřící zcela jasně poznali, že „předpis, podle něhož je nezbytné specifikovat hříchy a uvést jejich úplnou četnost, nakolik je možné

rozpomenout se na to při důkladném zpytování svědomí, není žádné svévolné zatěžování, nýbrž prostředek k osvobození a vyjasnění“. Jako důkaz pro tuto nezbytnost cituje papežův list dogmatický dekret o svátosti pokání Tridentského koncilu, který v kánonu 7–8 trvá na nezbytnosti úplného vyznání a stíhání exkomunikací toho, kdo by tvrdil opak.

Proti pelagianismu⁽¹⁾

Vyznání vin musí podle papežova listu obsahovat předsevzetí v dalším životě se hříchu nedopouštět. „Jestliže v duši není tato dispozice, chybí také účinná lítost“. Předsevzetí je protikladem požadavku, který člověk ukládá sám sobě a při kterém se počítá pouze sám se sebou a se svou schopností. Papež píše: „**Předsevzetí dále nehřešit se musí opírat o Boží milost**, s jejíž pomocí Pán nedává znovu klesnout tomu, kdo se ze všech svých sil snaží konat dobro. **Když své rozhodnutí více nehřešit spojujeme s nárokem na soběstačnost v něčem jako křesťanský stocismus nebo znovuoživený pelagianismus a spoléháme při tom jedině anebo především na svou vlastní sílu, dopouštíme se ve skutečnosti bezpráví, ze kterého jsme chtěli vyjít: prohlašujeme tím více či méně vědomě Pánu Bohu, že ho nepotřebujeme.**“ Při předsevzetí se můžeme na vlastní síly spoléhat tak málo, protože můžeme bezpečně očekávat, že i v budoucnu zhřešíme a znovu padneme: jako maminka, která zvedá po pádu své dítě a napomíná je, aby už nepadalo. Protože své dítě miluje, má tuto naději, ale nevznáší takový nárok. Papež vysvětluje, že „správné předsevzetí je něco jiného než rozhodnutí rozumu o budoucnosti: je totiž možné, že minulá zkušenost a vědomí současné slabosti – i při správném předsevzetí více nehřešit – vyvolá obavy z opě-

tovných pádů; to však neznamená znehodnocení předsevzetí, jestliže je s touto obavou spojena modlitbou podporovaná vůle udělat všechno možné, aby se hříchu zabránilo“.

Žal s úsměvem

V poslední části svého dopisu říká papež rozhodující slova o křesťanské zpovědi. Vyznání všech vin a rozhodnutí více se jich nedopustit by mohlo být důvodem k zoufalství, kdyby se mělo opírat pouze o dobrou vůli člověka a poctivost při vyznání vlastních vin. Papež popisuje takovou situaci jako „brzdící chlad“.

Křesťanská svátost smíření je pravým opakem. Někdo skutečně pozná svou vlastní hříšnost a pocituje bolest nad svými hříchy, protože cítí, že se na něho někdo dívá a objímá jej. Důvodem k tomu je **předcházející vstřícná milost**. Papež opisuje tuto důvěru slovem **důvěřivost**, která je **možným a povinným cvičením nadpřirozené naděje**, „na jejímž základě pro zaslíbení a zásluhu Ježíše Krista a Spasitele očekáváme od Boží dobroty věčný život a nezbytné milosti k jeho dosažení“. A právě v tom je rozdíl mezi osudem Jidáše a Petra. **Oba zhřešili, oba zradili, oba litovali, a přece...** Jidáše pojala lítost. Evangelium to uvádí zcela zřetelně: *Když Jidáš, který ho zradil, viděl, že Ježíš byl odsouzen na smrt, litoval svého činu. Vrátil velekněžím a starším třicet stříbrných a řekl: Zhřešil jsem a vydal jsem vám nevinného člověka (Mt 27,3–4).* „Nespojil však tuto lítost s oním slovem, které mu řekl Ježíš: *»Příteli!«* (Mt 26,50); neměl důvěru, a proto si vzal život. Petr upadl třikrát do takřka stejně těžkého hříchu, ale důvěřoval, a proto jej Kristus po velikonocích po trojím odčiňujícím vyznání lásky potvrdil v jeho úřadu.“

Bolest nad vlastními hříchy je již ovocem milosti, kterou přijímáme z vděčnosti k tomu, který nás znovu vrací k sobě a dívá se na nás, jak se díval na Petra po jeho zradě (srov. Lk 22,61). Svatý Ambrož komentuje Petrovu lítost v hymnu *Ad galli cantus* (Když kohout zapěl):

*lesu labantes respice
et nos videndo corrige
si respicis labes cadunt
fletuque cupla solvitur*

*Když vidíš, jak jsme zhřešili,
uzdrav nás, Pane, pohledem;
tvůj pohled vinu promíjí
a rozpouští ji v toku slz*

„Uznáním milosrdenství přijímá člověk sám sebe, odevzdává se někomu Jinému, milosrdnému Jinému, aby On jej změnil. To je žal jako takový, pravý žal, který je však prodchnut ra-

dstí. Člověk je šťasten, protože Bůh žije. Je to usmívající se žal, podobně jak tomu bývá u dětí: ony spadly, uhodily se, pláčou, protože to bolí, ale současně se smějí, protože je tu tatínek a maminka, aby je potěšili a byli při něm“⁽²⁾.

⁽¹⁾ pelagianismus (podle mnicha Pelagia) učil, že vykoupení je zbytečné, protože stav dnešních lidí se neliší od stavu Adama před jeho pádem. První lidé svým hříchem uškodili pouze sami sobě, takže dědičný hřích neexistuje, člověk nepotřebuje milost a stačí si svými vlastními silami, aby zachovával zákon. Tento blud byl definitivně odsouzen na synodě v Efesu r. 431.

⁽²⁾ Giussani, L.: *Wem gleicht der Mensch?*, Einsiedeln 1987 s. 32

(Podle 30giorni)
překlad -Iš-

Církevní aktuality

□ Vojtěch, světec nerozdělené církve – konference

Kaliningrad: Pod názvem „Vojtěch, světec nerozdělené církve“ se zde ve dnech 29.–30. října konala vědecká konference věnovaná apoštolovi Pruska. Zasedání mělo i ekumenický charakter, neboť se ho kromě katolíků zúčastnili i pravoslavní a luteráni. Přítomni byli i představitelé ruské vlády a kaliningradské městské správy. Na konferenci zazněly vědecké referáty, které se týkají misie sv. Vojtěcha, zvláště jeho misie v Prusku. Vědci z různých vědeckých středisek v Polsku a Rusku referovali rovněž o dějinách křesťanské víry v těchto zemích. Arcibiskup Tadeusz Kondrusiewicz, apoštolský administrátor evropské části Ruska, zdůraznil význam sv. Vojtěcha jako světce, jehož úcta sahá do dob nerozdělené církve. Účastníkům sympozia předal pozdrav a požehnání pa-

peže Jana Pavla II., který toto shromáždění považuje za důležitý krok v probíhajícím dialogu mezi katolíky a pravoslavnými.

□ Návštěva z Vatikánu na Kubě

Vatikán (VIS): Arcibiskup Jean-Louis Tauran, zodpovědný na Státním sekretariátu za vztahy mezi státy, vykonal ve dnech 25.–29. října návštěvu na Kubě, během níž se setkal s řadou církevních i státních představitelů. Na závěr své návštěvy řekl, že „dlouho očekávaná návštěva papeže Jana Pavla II. na Kubě by znamenala vrchol a nový pokrok ve vztazích mezi církví a státem“. Jak arcibiskup Tauran dále prohlásil, prezident Fidel Castro ho ujistil, že pozvání Jana Pavla II. k návštěvě Kuby stále platí. „Dohodli jsme se, že v nejbližší budoucnosti zahájíme přípravu k uskutečnění této pastorační návštěvy,“ řekl arcibiskup Tauran. **ČBK**

Aby bylo jasno

Jak lze pomoci

Aktivitu při prosazování jakýchkoliv myšlenek lze vyvíjet různými způsoby. S přihlédnutím ke stavu naší společnosti, a zvláště médií, položili aktivisté VORP důraz na osobní nasazení všech, kdo projeví zájem a není jim lhostejné, jakým směrem se bude ubírat výchova našich dětí a příští generace vůbec. Jistě nejdůležitější je výchova doma ve vlastní rodině. Každý však máme zodpovědnost i za naši širší rodinu – společnost a národ. Každý tedy přispívá podle svých možností a schopností. Ti, kdo mohou, jednají na příslušných odpovědných místech. Ti, kdo tam přístup nemají, monitorují situaci ve svém dosahu a snaží se pracovat tam. Nepodceňujeme ani význam ohlasů čtenářů a diváků. I když to někdy dlouho trvá, může i hrách na stěnu házený přispět k její erozi.

Věcné, neemociální, dobře argumentované reakce jsou velkou pomocí všech vyjednávačů. Opakovaně jsme z parlamentu či jiných institucí slyšeli volání po tom, aby lidé psali, hlásili se a projevovali zájem. Podpořte tím lidi dobré vůle, kteří jsou denně vystaveni tlaku „kultury zla“.

V místních podmínkách může pomoci i dobrý kontakt s učiteli. Ti jsou často jednostranně mylně informováni a místo naježené kritiky spíše pomůže nabídka informace alternativní. Například mnoho škol podlehl velké reklamě a zakoupilo videokazetu dr. Uzla Lásky je láska. Přiložená recenze upozorňuje na věcné chyby v ní obsažené a po vystřížení ji lze vlepit do obalu videokazety. Na jejím rubu pak je výběr z dostupné literatury, o které mnozí z našich pedagogů neví a která by mohla být užitečná nejen jim, ale i rodičům či přímo mládeži.

I s omezenými prostředky, které jsou k dispozici, tak lze obejít zaujatost médií a připravit velmi potřebné materiály. Pokud jste i vy něco podobného již také připravili nebo víte o dalších vhodných publikacích, přednáškách, audiovizuálních programech, plakátech atp., vel-

mi přivítáme každou solidní informaci o nich. Je též zpracována stručná charakteristika filmů nabízených školám pro sexuální výchovu. Stejně tak bychom chtěli sestavit i přehledy o učebnicích, knihách a dalších možnostech, aby se nejen učitelé mohli dobře orientovat při výběru vhodných pomůcek. Svě náměty a příspěvky můžete posílat na kontaktní adresu Výboru na ochranu rodičovských práv dr. Štaudové, Palackého nám. 7, 621 00 Brno. Tam též můžete získat další informace.

Láska je láska

Soubor 10 bloků informací o lidské sexualitě Lásky je láska doporučovaný školám jako pomůcka je takto použitelný vyjma jedné ukázkové části 2. dílu spíše jen teoreticky.

Jde o útvar těžko zařaditelný. Označení encyklopedie, jak je uvedeno v podtitulu, neodpovídá skutečnosti, poněvadž přes nemalý rozsah podané informace představují spíše autorský výběr. Nejspíše by se snad dal označit jako publicisticky orientovaný seriál použitelný k osvětě rodičů nebo jako podnět k diskusi pod vedením informovaného učitele vyšších ročníků, který je schopen uvést na pravou míru omyly v programu předkládané. Kromě názorné ukázky možností přija-

telné informační vložky s využitím figurek Hele a Jů mají všechny ostatní díly charakter spíše publicistických pořadů se známými herci a hudebníky. V nich, ale i v komentářových částech, se objevuje řada nepřesností a chyb, o kterých by pedagogové měli vědět. V omezeném prostoru recenze tedy jen pár glos.

Z pedagogického hlediska nelze přijmout postoj, že to, co požadujeme od mládeže, je nespílitelný ideál, a že protisměrné působení médií, která tento ideál soustavně boří, lze pouze smířeně brát jako fakt. Vůbec pak z této pozice už není možno seriózně kritizovat stávající stav s nadějí na pozitivní efekt. Vybrat zpěváky a herce jako modelovou skupinu pro získání objektivního obrazu o sexuální chování ve společnosti (při vši účtění k nim a přes veškerou jejich evidentní snahu o pozitivní vyznění) mohl sotva někdo odpovědně zacházející se statistickými daty.

Z medicínského hlediska je třeba důrazně upozornit, že propagační vyznění pro hormonální antikoncepci, byť ji doporučuje „řada současných ženských časopisů“ (kde publikují právě zainteresovaní průvodci), není adekvátní. Zvláště s ohledem na to, že kazeta je velice doporučována školám, citelně chybí stanovisko endokrinologů a dnes již i stále většího počtu zodpovědných gynekologů, kteří si dospívajícím hormonální antikoncepci doporučit nedovolí. Také není seriózní opakované tvrzení o dosud reálně nepotvrzeném ochranném působení hormonální antikoncepce u nádorů. Pokud by i byl nějaký pozitivní efekt u rakovin vaječnicků a těla děložního, určitě jej převáží závažné již prokázané zvýšení rizika výskytu nádorů prsů a krčku děložního, které se vyskytují podstatně častěji než první dva druhy rakoviny. (I u nejnovějších

preparátů se lze dočíst, že jedním z nejčastějších nežádoucích účinků hormonální antikoncepce je napětí v prsou. To znamená, že i minimalizované dávky hormonů stačí významně stimulovat prsní tkáň. Rakovina prsu se v USA stala nejčastějším nádorem u žen a vykazuje v posledních letech největší nárůst. Při znalosti těchto faktů pak intenzivní kampaň za rozšíření pracovišť vybavených drahými manografy nabývá poněkud jiných souvislostí.

Bližší vysvětlení si zaslouží i skutečný důvod nízkého počtu potratů v Holandsku. Holandská statistická metodologie totiž nevykazuje běžné potraty a miniinterruptce jako potraty, ale jako „úpravu menstruační“. Ve statistice potratů pak figurují pouze potraty pozdní. Proto holandské statistiky už ani WHO (Světová zdravotnická organizace) neuznává jako kompatibilní.

Co se populační exploze týče, je zcela scestné s ní argumentovat v prakticky vymírající Evropě, která musí zvyšovat důchodové limity a tlačí na povolení eutanazie, aby vůbec udržela rovnováhu svých důchodových pojišťovacích systémů. Navíc demografické a ekonomické studie již před lety prokázaly, že jde o účelový mýtus (viz Ekonom 20/94).

Mylné je tvrzení, že „moudří zákonodárci pochopili neschopnost zákazů něco vyřešit.“ Bylo by to popřením legislativy vůbec, ve zmiňované oblasti tak citlivé jako potraty naopak lze dosáhnout významných efektů. Doklad o tom poskytují zprávy polských ministerstev zdravotnictví a spravedlnosti o účinnosti restriktivního potratového zákona, kterou byla nucena potvrdit. Současně se v nich lze dočíst, že ohlašovaná exploze negativních průvodních jevů se nedostavila.

Poté, co i americká FDA vydala prohlášení, že „kondom nemůže zabránit infekci virem HIV“ v důsledku zjištění přirozených pórů v latexu, které i u nejkvalitnějších kondomů jsou až 50x větší, než jsou částice viru způsobujícího onemocnění AIDS, přejmenovali naši sexuologové „bezpečný sex“ na „bezpečnější sex“. Zcela nepochopitelné však je, proč neinformují společnost dostatečně důrazně o možnosti falešné negativy testů na AIDS. Ta může trvat až 1 rok. Obojí vytváří falešnou představu bezpečí při zavedení používání kondomů a častého testování na AIDS. Tím fakticky paralyzují uplatnění běžných epidemiologických pravidel osvědčených u jiných infekcí též na pohlavní nemoci.

Seriózní odborník by měl reflektovat fakt, že nejen vystupující děti, ať už z mateřské školky nebo z gymnázia, prokázaly značný rozsah znalostí a rozumný přístup. Lze se jen podivit, proč celý seriál vede diváka k dojmu, že bez intenzivních změn v informovanosti o sexuálních otázkách je současný stav u nás neudržitelný. Dosud metodologicky nejspolehlivěji provedená šetření v roce 1994 vykazala výsledky, kterých ani zdaleka nedosahují země, kde je sexuální výchova institucionálního typu v kazetě opakovaně propagovaná aplikována již léta a kde je volný přístup k pomůckám, literatuře a mediálním programům jejímu duchu odpovídajícím. Ukázalo se, že nadpoloviční většina naší mládeže zahazuje sexuální život po 17 letech, 92 % hochů a 93 % děvčat vědělo, že „spát bychom měli jen s někým, koho dlouho a dobře známe“, 98 % hochů a 97 % děvčat vědělo o antikoncepci a s rostoucím věkem byli schopni uvést postupně stále více druhů, 80 % uvedlo, že plánuje antikoncepci použít a jen 18 % hochů a 23 % dívek z těch, kdo již pohlavní styk měli, se o nějakou

formu antikoncepce nepokusilo. U AIDS jen 2 % hochů a 7 % dívek mělo představy hodnocené jako naivní (viz grant MŠMT Brzek – Melan). Z toho lze vyvodit, že: A) problém patrně netkví v neinformovanosti, B) liberalizace a zákony trhu nejsou schopny navodit zvrát žádoucím pozitivním směrem, C) předložené dílo spíše předkládá informace neúplné, zkreslené či překonané. Místo snahy o řešení skutečných příčin je vyvíjen pokrytecký tlak na školy a mládež, zatímco celospolečenské klima je manipulováno opačným směrem – k posílení zisků „služeb“.

Závěrem lze shmout, že přes veškerou snahu dr. Uzla v poslední době vyspravit si image umírněnějším vystupováním, je – řečeno jeho slovy – velice smutné, když přes veškeré známé a v kazetě dokonce i místy částečně zmíněné skutečnosti nadále svým vlivem vytváří předpoklady pro to, aby nadále spíše rostlo riziko, že „smrtnou nehodu utrpí leckdo nevině v důsledku nezodpovědného jednání ostatních.“

Srovnání velikostí původců pohlavních chorob

Virus HIV měří 1 stotisícinu milimetru. Podobně jako i jiné malé viry bez potíží prochází porcelánovými filtry. Do mikroskopických pórů přirozené struktury gumy, jimiž v žádném případě spermie nemůže projít, se virus HIV vejde ještě nejméně 30x. Jak může infekci zabránit síť, kterou vetřelec volně prochází? Lze odpovědně doporučit kondom jako ochranu proti AIDS, víme-li, že latexové kondomy selhávají v zábranně průniku mnohonásobně větších spermií v 5 – 35% (viz tzv. těhotenská čísla různých epidemiologických studií)? Žena může otěhotnět pouze v krátkém plodném období cca 4 – 6 dnů v měsíci. I kdyby pravděpo-

Kánony tridentského koncilu ke svátosti smíření (k článku na str. 6):

7. Kdo by prohlásil, že při svátosti pokání není podle božského práva nutné vyznat jednotlivě všechny smrtelné hříchy, na které si po patřičném a pečlivém zpytování svědomí vzpomene, také všechny skryté hříchy a hříchy proti posledním dvěma přikázáním Desatera, včetně okolností, které mohou měnit charakter hříchu; kdo tvrdí, že takové vyznání je užitečné jen k výchově a útěše kajícího a že se používá, aby se učinilo zadost ustanovení kánonu; nebo říká, že kdo se snaží vyznat všechny hříchy, neponechává žádný prostor pro Boží milosrdenství; nebo kdo říká, že není dovoleno vyznávat žádné odpustitelné viny – staví se mimo církev.

8. Kdo by řekl, že vyznání všech hříchů, tak jak je požaduje církev, je nemožné, a že je to jen zbožnými muži zavedená tradice, kterou je třeba odbourat; nebo kdo říká, že podle lateránského koncilu nejsou lidé obojího pohlaví zavázáni jednou za rok přistoupit ke svátosti pokání, a proto že je třeba radit věřícím, aby se v postě nezpovídali – staví se mimo církev.

dobnost selhání kondomu byla jen 5 %, lze jej doporučovat jako jedinou a nezbytnou metodu prevence AIDS, když virus je infekční stále?

Proč vést stále neplodné diskuse na toto téma? Stačí seznámit veřejnost se stanoviskem největších autorit oprávněných posuzovat účinnost léčebných či preventivních metod v USA. Na základě vlastních nezávislých výzkumů již 17. 2. 1989 prohlásil Národní úřad na ochranu zdraví (NIH) spolu s Federálním úřadem pro kon-

trolu léčiv a potravin (FDA) ve Washingtonu, že „Kondom nemůže zabránit infekci AIDS“.

Nerespektují-li z (ne)pochopitelných důvodů toto prohlášení různí „odborníci“, nechte se oklamat alespoň vy. Místo falešného pocitu bezpečí a vyhazování peněz zvolte jedinou skutečně účinnou metodu: Stykejte se sexuálně pouze s jedním partnerem, který se dokáže řídit stejnou zásadou.

Použito materiálu Population Research Report Vol XVIII. No 8, September 1990

Co by nemělo chybět v knihovně všech rodičů:

- Pravda o lidské sexualitě a jejím významu** (Směrnice Papežské rady pro rodinu k sexuální výchově v rodině), 15,– Kč.
Encyklika Jana Pavla II. Evangelium vitae, 16,– Kč.
Melvin Anchell, Sexuální výchova s otazníkem?, 114 str.
Gebhardtová G.: Od pěti do pětadvaceti, 25,– Kč.
Augustin J.: Sexualita v našem životě, 65,– Kč.
Joyeux H.: Mami, jak přijde dítě na svět? 27,– Kč.
Vít Cigánek.: Křesťan a regulace porodnosti, 30,– Kč.
Kippleyovi J. a S.: Umění přirozeného plánování rodičovství, 72,– Kč.
Lázníčková K.: Nebojte se přirozeného plánování rodičovství, 28,– Kč.
 Seznam další odborné literatury v tomto oboru Vám můžeme na požádání poslat. Objednávky adresujte: Knihkupectví Maticy cyrilometodějské, s. r. o., Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1. Upozorňujeme na výhodnou nabídku pro čtenáře SVĚTLA, kteří mohou získat 15% slevu, použijí-li přiložený objednávací lístek uveřejněný ve 46. čísle.

Ve škole Boží radosti (3)

Příběh lásky podle Božského Srdce
Tajemství rodičů sv. Terezie z Lisieux

Stateční rodiče

Martinova rodina přímo klokotá životem! Nesmíme si představovat, že vedla nějaký pohodlný život v malém městě. Naopak. Rodina Martinových musí dostát povinnostem početné rodiny. Porody a úmrtí následují jeden za druhým, nezbyvá čas na přílišné vzpomínání ani na bolestivost. Louis Martin není žádný změkčilý snílek, který se vyhýbá rodinným povinnostem, naopak: je to praktický, ale milý obchodník s velkou výřečností.

Jeho klenotnictví vzkvétá. Ale jako křesťan nestaví obchodní záležitosti na první místo. Odmítá vytrvale otevřít obchod také v neděli, i když je to výnosné. Přátelé mu to vyčítají, domnívají se, že by mohl udělat nějaký ústupek, aby neztratil zákazníky, kteří od zavřených dveří odejdou ke konkurenci.

Často se stává, že pan Martin se ujímá této jemné práce ve svém volném čase, aby pomohl své ženě. Převzal také účetnictví a jezdí do Paříže, aby jednal s obchodníky a nakupoval materiál, převzal objednávky a prodal vzácné zboží.

Modlitba – dech rodiny

Celý rodinný život je nesen rytmem modlitby a náboženských slavností. Rodina se často shromažďuje kolem sochy Panny Marie, jejíž často líbané prsty jsou už ulomené. Tehdejší přísné církevní předpisy, např. pokud jde o půst, se zde důsledně dodržují. Ani v době nemoci a velké slabosti se paní Martinová necítí od ničeho osvobozena. Pan Martin by od nich neustoupil za nic na světě.

Každý den ráno o půl šesté chodí manželé na mši svatou,

Lisieux – místo, kde žila Martinova rodina po smrti matky

bou každý týden svůj svátek, který byl mému srdci velice drahý: neděle! Jak krásným dnem je neděle!... svátek milého Pána Boha, svátek zotavení...

Veselá rodina

V rodině Martinových nebyla nikdy dlouhá chvíle. Maminka se účastní her:

Bavila jsem se při pasiánsu jako dítě! Moje děti mě přišly draho: měla jsem pilnou objednávku na krajkovinu, musela jsem dohánět ztracený čas až téměř do rána.

Pro tatínka je samozřejmostí, že se snižuje na úroveň dětí. *Jsem s dětmi ten správný břepta. K velké radosti svých dětí valí těžké zlaté koule nebo stávají stavebníci. Ale především umí vynikajícím způsobem vyprávět o dlouhých večerech různé příběhy, zpívat písně nebo řídit hru.*

Co mám říct o dlouhých zimních večerech, především o nedělích? Jak to bylo milé zahrát si s Celine dámou a pak se posadit na tatínkův klín. Svým krásným hlasem zpíval melodie, které naplňovaly duši hlubokými myšlenkami. Anebo když ztichl a tichým hlasem přednesl báseň protkanou věčnými pravdami. Pak jsme se odebrali ke společné modlitbě a malá královnička zůstala sama se svým králem. Nepotřebovala, než se na něho dívat, aby pochopila, jak se modlí svatí.

O svátcích je opravdovým potěšením zajít do zahrady, kterou zařídil pan Martin v „Rue des Cavoir“. Pan Martin zde mohl chytat ryby nebo číst, zatímco jeho dcery si s maminkou hrály, sbíraly jahody, vázaly věnce z květin nebo obdělávaly kousek půdy, který jim byl přidělen.

Rodinné prostředí bylo celé proniknuté láskou, která spojovala otce a matku. Svědčí o tom jeden z dopisů paní Martinové:

Toužím po tom, můj milý Louisi, abych byla u tebe, miluji tě z celého srdce a moji náklonnost ještě zdvojnásobuje, že jsem zbavena tvé přítomnosti.

Něžnost, kterou opětuje Louis své ženě, není o nic menší: Uzavírám vás zcela do své náruče, až mám to štěstí, že jsem opět spojen s tebou. Doufám, že Marie a Pauline jsou hodné a šikovné. Tvůj manžel a skutečný přítel, který tě miluje celý život.

Dcery mají hlubokou vzájemnou náklonnost, která se po matčině smrti ještě prohloubila.

Posloucháme z lásky

Kdybych byla vychována s povahou, jakou mají moji rodiče, ale bez ctností... byla bych jistě špatnou a dokonce ztracenou (sv. Terezie).

Kolik mladých je dnes zkaženo. Nechme se uvést rodiči,

Buissonnets – pokoj svaté Terezie

„Otevři si krajkářství“. Zelle se nevzdala této činnosti, kterou je možno spojit s rodinnými povinnostmi. Každý čtvrtek přicházejí domácí pracovnice a přinášejí zhotovené dílo. Ona pak podle pergaménové předlohy sestavuje jednotlivosti do krásných celků.

zatím, co děti ještě spí, ať už šly do postele dříve nebo později. O nedělích a svátcích je velkou radostí jít s celou rodinou na mši svatou a na nešpory. Tento obyčej se dodržoval i po smrti paní Martinové:

Svátky! Ach! I když velké svátky jsou řídké, přináší s se-

kteří se *hodí více do nebe než pro zemi*, jak říká malá Tereška, do tajemství této dokonalé výchovy.

Na prvním místě je to svatost manželů, jejich dokonalá odevzdanost do vůle Boží, jejich dokonalá vzájemná shoda, která dětem znemožňuje, aby se obracela na jednoho, když chce dosáhnout toho, co druhý zakázal. Rodiče Martinovi mají smysl pro autoritu, vědí, že autorita se zakládá na lásce a pravdě. Láska vylučuje každé zneužití a pravda ji činí věrohodnou. Vědí také, že musí být uplatňována jak s pevností, tak i s mírností.

Nic jsem jí neprominula, aniž bych jí plísnila, ale muse-la to pochopit, píše maminka o Pavlíně. A Terezie se diví: *Kolikrát se ptám, jak mě mohli vychovávat s tak velkou láskou a jemnocí, než by mě rozmazlovali. Neboť je to pravda, že mi u nich neprošla ani jedna nedokonalost, nikdy neměnili jednou vyslovené rozhodnutí, to jsem věděla naprosto přesně, že si nemohu dovolit udělat jediný krůček, když mi to jednou zakázali.*

Každá událost byla využita k formování svědomí, posílení vůle a k cvičení v odříkání z lásky. Pobídka k tomu je nadpřirozená. Jde o to obrátit toho nebo onoho hříšníka, potěšit Ježíše nebo si zasloužit nebe. Marie jde po smrti dědečka Guerina k zubnímu lékaři a přišla celá smutná, že doktor jí chce vytrhnout špatné zuby až později. *Jaká škoda, dědeček už nemusel být v očistci.*

Martinovi zažili i trápení mnoha rodičů, které mají obtížné dítě. Leonie se mohla stát těžce vychovatelným dítětem. Je náladová, podrážděná, ve škole špatně spolupracuje, v internátu je vzpurná. Maminka s ní tráví více času než

Lisieux – klášter karmelítek

s ostatními, ví, že potřebuje více náklonnosti, a když umírala, svěťovala obzvláště ji svým starším dcerám.

Otevřená rodina

Láska, která spojuje členy rodiny, rozšiřuje se také na širší rodinu. Prarodiče jsou vždy v domě vítáni a malí se naučili, že jim musí věnovat úctu a pozornost.

V posledních dnech jeho života vzala Zeliie svého otce k sobě a pečovala o něho s velkou starostlivostí.

Bud' bez starostí, píše svému bratru, *jsem stále u něho, neopouštím ho takřka ani na okamžik. Převazuji jej dvakrát denně a dávám mu všechno dobré, co si pomyslí.* Umřel 3. září 1868. Pět týdnů před tím pochovali rodiče svého synáčka, který zemřel jeden a půl roku po prvním synu. *Mám pocit, že mě už každé neštěstí nechává chladnou*, napsala Zeliie.

Nuzní a potřební jsou v rodině přijímáni s velkodušností. Celine napsala: *Viděla jsem v domě často potřebné, které maminka přijímala a dávala jim ošacení.*

Pan Martin není k zadržení, když může někomu prokázat nějakou službu. Když si všiml jednou na nádraží chudého polooblečeného epileptika, neváhal vzít svůj klobouk a žebrat, dokud mu neopatřil nezbytný obnos. Několik lidem zachránil statečně život, jako jednomu muži, kterého vynesl z plamenů.

Vždyť přece Ten, který nemůže upadnout do nesnází, vysvobodí i nás, když vidí, že jsme již dosti vytrpěli. Pak poznáš, že za svůj úspěch nevděčíš ani svým schopnostem, ani své inteligenci, nýbrž jedině Bohu.

Srdce rodičů Martinových žije skutečně v Božím Srdci, z něho čerpá svou něžnost a lásku k dětem. Hodnotí jiné lidi a všechny události z Boží perspektivy. Tak se všechno, co vidí a prožívají, značně zjednodušuje. Můžeme na jejich přímluvu prosit Otce veškerého milosrdenství, od něhož pochází každá milost, aby daroval zraněným rodičům dnešní doby uzdravení srdce.

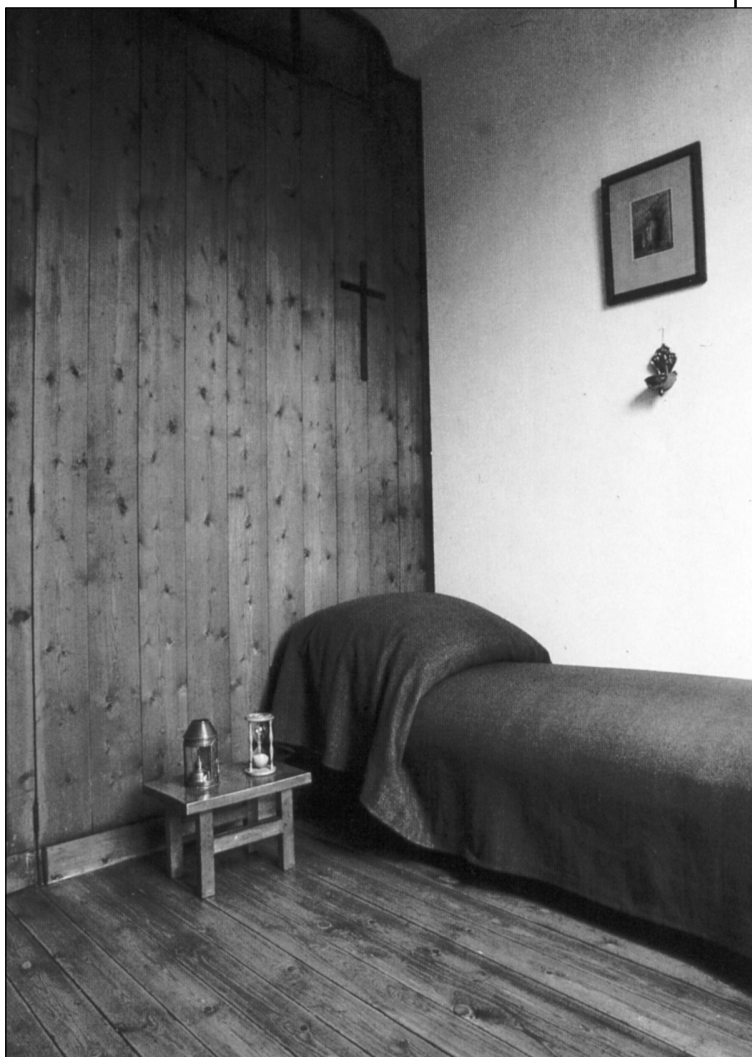
(Podle knihy Dějiny jedné rodiny – V rodném domě sv. Terezie od Ježíška.)

Je to rodina, která žije srdcem

Když se Zeliin bratr příliš staral o své obchody, napsala mu:

Moje sestra mi vyprávěla mnoho o tvých obchodech. Řekla jsem jí, aby si pro to nelámala hlavu a že by měla udělat jen jedno: prosit milého Pána Boha, protože ani já, ani ona ti nemůžeme nijak jinak pomoci.

Cela svatě Terezie od Dítěte Ježíše

Zaire: hrůza způsobená lidskou nenávistí

V Zairu byla 30. října ráno nalezena mrtvola bukavského arcibiskupa Mons. Mwena Ngabo Munzihirwy, který byl zabit spolu se svými dvěma spolupracovníky. Jeho tělo bylo pokryté modřinami a pohmožděninami. Podle sdělení misiónářů měli extrémisté tohoto preláta již dlouho na mušce vzhledem k tomu, že důsledně podával zcela přesné zprávy o páchaném násilí a o důsledcích, jaké to má pro lidská práva, pro místní obyvatelstvo a pro zástupy utečenců.

Mons. Munzihirwa se narodil v Kivu v Zairu v r. 1926. Na kněze byl vysvěcen r. 1958. Vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova v r. 1963 a získal doktorát ekonomických a společenských věd. Od r. 1980 do r. 1986 byl provinciálem jezuitů v Africe, a to až do doby, kdy jej Jan Pavel II. pověřil úřadem arcibiskupa v Bukavu.

Jan Pavel II. prohlásil, že sleduje s nevyslovnou bolestí události v severovýchodním Zairu, kde boje a plenění přinutily tisíce utečenců, především starců, žen a dětí, aby putovali bez cíle a bez naděje. Podle papeže je nanejvýš skličující vidět jak, se tu jedná s lidskými bytostmi, které jsou Božími dětmi a našimi

bratry. Pán bude žádat účet za jednoho každého z nich!

V jeho jménu vyzýváme všechny, kteří drží zbraně, aby utišili svůj hněv a svou etnickou rivalitu, ať se skončí ten hanebný hon na člověka a nastoupí cesta jednání.

Papež pak povzbudil všechny, kteří i za cenu riskování vlastního života pokračují, aby vydali svědectví křesťanské bliženské lásky po boku bratří a sester, kteří jsou tak těžce zkoušeni. Závěrem vyzval mezinárodní veřejnost, aby udělala všechno, co je v jejích silách, a zajistila účinnou pomoc obětem této katastrofy, která se zde dovršuje.

A.S.C.A.

1999 – Rok bliženské lásky

Vatikán připravuje „Rok bliženské lásky“ ohlášený papežem Janem Pavlem II. na rok 1999. S ohledem na Svatý rok 2000 jde zejména o podporu bliženské lásky a univerzálního bratrství, praví se v komuniké rozšiřovaném v minulých dnech ve Vatikánu. Všichni křesťané by měli podle přání papeže v r. 1999 věnovat zcela zvláštní příspěvek pro mír a solidaritu ve prospěch chudých a opuštěných. 80 zástupců katolických biskupských konferencí a charitativních ústavů ze všech kontinentů potvrdilo na svém zasedání ve Vatikánu na pozvání Papežské rady „Cor Unum“ absolutní prioritu úsilí církve o chudé. Vatikán plánuje na r. 1999 iniciativy na světové úrovni a chce zároveň podnitit v diecézích a farnostech akce na téma aktivní bliženské lásky.

Čína – misijní území

Čína: Opati benediktinského řádu vidí „Čínu jako misijní teritorium třetího tisíciletí“. „Říše středu“ byla středem pozornosti nedávného velkého kongresu opatů v Rocca di Papa, kterého se také zúčastnil opat z Göttweigu Dr. Clements Lashofer a který o něm referoval v rakouském tisku. Dalším bodem programu kongresu bylo podle něj hodnocení postavení žen ve světovém benediktinském společenství. V budoucnosti má být zřízena benediktinská sřeštní organizace, která sjednotí ženské a mužské kláštery na stejné úrovni, aby se ve větší míře mohly stát centrem spirituality.

Projednávala se také péče o kláštery v reformních státech. Těžko obnovných prací leží v České republice. Pro české kláštery je nyní zřízen fond, na nějž přispívají všechny kláštery německy mluvící oblasti. Z těchto prostředků se mohla spolufinancovat obnova před 1000 lety založeného kláštera v Břevnově v Praze. Tam již existuje společenství 15 členů a společný noviciát pro kláštery v ČR. Další kláštery – Emauzy v Praze a v Rajhradě u Brna – mají k dispozici dorost vychovaný v Břevnově. ČBK

Z dopisu čtenáře... pokračování ze str. 5

a svatého a že v nich nalézáme paprsky oné Pravdy, která osvěcuje všechny lidi“. Nejsme si jisti, zda oceněním nekřesťanských náboženství nám koncil dává povolení nebo dokonce ukládá, abychom se rozjeli do zenbuddhistických klášterů a účastnili se tamějších obřadů a modliteb. Jestliže nám církev nedoporučuje přistupovat k večeri Páně u evangeliků, jak by nám mohla doporučovat aktivní provádění zenové meditace?

Jako mnozí upřímní věřící dělá si O. Štampach starost o to, jak oslovit radostnou zvěstí současného člověka. Vychází však ze dvou poněkud

nepřesných předpokladů, které v podobě otřepaných frází prolínají velkou částí naší katolické publicistiky: že totiž žijeme v určitém ghettu a že nejsme majiteli pravdy o Bohu (viz Perspektivy č. 6/1995). Netušíme, za koho to O. Štampach mluví, ale my obyčejní katoličtí laici se už od předškolního věku pohybujeme převážně v nevěřících kolektivech, kde se nás často ptají po důvodech naší naděje. A nejsme-li majiteli pravdy o Bohu, jsme rozhodně jejími nositeli a vyznáváme o ní, že je to pravda nejvyšší. Proto nerozumíme výroku O. Štampacha z článku Církev v postmoderní

době: „Jsme dnes pokornější vůči Boží pravdě, která není tak snadno dostupná, jak se dříve zdálo.“ Je tím snad míněno, že katolická nauka už nemá takovou schopnost tlumočit Boží zjevení, jakou měla dříve? Skrývá se Boží pravda sama, nebo ji skrýváme my? O. Štampach píše: „...Bůh je naprostá plnost, je nad každý tvar, obraz či myšlenku. Žádná výpověď, i kdyby byla sama o sobě pravdivá, ho plně nevystihuje. Zůstává Bohem skrytým. Je vždy jiným, než jak ho vykreslují naše představy a pojmy.“ (Perspektivy č. 6/1995). Nechceme O. Štampacha z ničeho podezírat, ale taková představa Boha, který si s námi hraje na schovávanou a věčně uhýbá

našemu poznání, může vést k agnosticismu.

Vidíme tedy na Štampachových výkladech křesťanství leccos nevyjasněného a riskantního. Ale nejsme povoláni posuzovat a rozhodovat, zda teolog takové orientace má vzdělávat a vychovávat budoucí katolické kněze. Vyjadřujeme se k jeho názorům pouze jako věřící, kteří o své víře přemýšlejí. V Štampachově kritice pražské teologické fakulty zazněla výtky předkoncilní mentality. Je tedy logické odpovědět si na otázku, jsou-li v souladu s II. vatikánským koncilem také názory O. Štampacha.

dr. Karel Komárek

Zasedání přípravné komise plenárního sněmu

Přípravná komise plenárního sněmu katolické církve v České republice zasedala v Praze v pondělí 4. listopadu. Předním úkolem sněmu je společné nalezení priorit služby církve v životě naší společnosti na prahu 3. tisíciletí.

Generální sekretář České biskupské konference Mons. Karel Simandl informoval o dopisu kardinála Sodana, vaticánského státního sekretáře, z 25. října t. r., ve kterém oznámil schválení Apoštolského stolce ke konání tohoto plenárního sněmu. Kardinál Sodano vyjádřil rovněž přání, aby plenární sněm přinesl hojný užitek nejen katolické církvi, ale i celé naší společnosti.

Arcibiskup Jan Graubner, předseda přípravné komise, vyjádřil jménem všech biskupů vděčnost Apoštolskému stolci za udělení schválení. Sekretář komise, P. Dr. Miloš Raban, informoval o personálních otázkách vznikajícího sekretariátu sněmu a o vytvoření tří komisí: mediální, tematické a organizační. Zasedání nově vzniklé mediální komise sněmu se uskuteční v prosinci 96.

V souladu s Kodexem kanonického práva katolické církve (kán. 439-446) se plenární sněm koná, kdykoliv to po schválení Apoštolským stolcem považují za nutné nebo užitečné biskupové též biskupské konference. Účastníky sněmu budou lidé činní v různých oblastech života církve i společnosti, zástupci kléru i laiků.

ČBK

Litoměřický biskup oslavil 70. narozeniny

V katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích oslavil v pátek 8. listopadu v 17.00 hodin litoměřický biskup Josef Koukl slavnostní mší své 70. narozeniny.

Pontifikální mše se kromě českých a moravských biskupů zúčastnilo i několik biskupů ze zahraničí, řádoví představení, členové svatoštěpánské kapituly, představitelé teologické fakulty UK v Praze, bohoslovec-kého semináře a teologického konviktu v Litoměřicích a další. Veřejnou správu zastupovali někteří ministři české vlády, poslanci Parlamentu a přednostové okresních úřadů.

Josef Koukl se narodil 8. 11. 1926 v Brně v rodině gymnazijního profesora. Po maturitě na klasickém gymnáziu v Brně odešel studovat teologickou fakultu UK v Praze. Na kněze byl vysvěcen 23. 4. 1950. Jeho kněžská činnost byla brzy přerušena nuceným odchodem do armády – beze zbraně v řadách PTP prožil 3 roky a 4 měsíce.

Po návratu krátce působil v katedrále sv. Víta, odkud byl přeložen do Stodůlek, potom až do západního pohraničí (Kladruby u Stříbra) – na 12 let. V r. 1970 jmenuje litoměřický biskup Trochta P. Josefa Koukla spirituálem kněžského semináře.

V r. 1974, po dosažení doktorátu teologie, je pověřen výukou morální teologie na Teologické fakultě v Litoměřicích; zároveň bydlí a působí na faře ve Velemíně. 27. 8. 1989 byl P. Josef Koukl vysvěcen na biskupa litoměřické diecéze a intronizován. ČBK

Nové studio Rádia Proglas

Biskup Jaroslav Škarvada v rámci malé slavnosti uvedl do provozu v úterý 5. listopadu nové studio Rádia Proglas – v budově pražského arcibiskupského semináře.

Po úvodní modlitbě a požehnání popřál pracovníkům studia „Kristián“, aby se jim podařilo vnášet Kristova ducha do své práce, a tím i do srdcí posluchačů. Neboť právě dnešní člověk potřebuje slyšet slova pravdy a naděje, jak je obsahuje evangelium.

Rádio Proglas provozuje kromě svého ústředí v Brně – v budově tamního biskupského gymnázia, ještě studio „Radim“ v Olomouci. Své programy vysílá na VKV – frekvence: Brno 107,5 MHz a Svatý Hostýn 90,6 MHz. Svou činnost zahájilo Rádio Proglas 8. prosince 1995.

Jako nekomerční křesťanská stanice je financováno výhradně z darů posluchačů, kteří přispívají dobrovolnými dary do Nadace Radia Proglas. Klub přátel Radia Proglas podporuje činnost stanice mj. i propagační pořadů, zjišťováním poslecho-
vosti apod.

ČBK

Jubileum Papežské akademie věd

Slavnostním sympoziem oslavila Papežská akademie věd ve Vatikánu 60. výročí svého založení. Osmdesátileté grémium učenců, k němuž patří četní nositelé Nobelovy ceny, diskutovalo v závěru října o „počátcích a první evoluci života“, jakož i o vědě na prahu třetího tisíciletí. Poslání akademie spočívá v podpoře přírodních a matematických věd s ohledem na vývoj lidstva; v určitých odborných oblastech radí Vatikánu a funguje jako most mezi církví a vědou. Počátky akademie „znovu založené“ v r. 1936 papežem Piem XI., sa-

hají až do r. 1603, kdy byla do života povolána „Accademia dei Lincei“. Osmdesát papežem na doživotí jmenovaných vědců světové úrovně zastupuje různé disciplíny. Od astronomie, chemie, biologie a matematiky až ke geologii, oceánografii, statistice a vědecké filozofii. Členové jsou vybíráni – bez ohledu na jejich původ nebo náboženské vyznání – mezi nejvýznamnějšími učen-
ci světa. K slavnostnímu plenárnímu shromáždění k 60. výročí jmenoval papež Jan Pavel II. devět nových členů, mezi nimi pět nositelů Nobelovy ceny. ČBK

□ **Jako projev vděčnosti sv. Anežky** za zprostředkování daru svobody a zároveň jako prosba k Bohu, abychom s tímto darem dokázali převzít i odpovědnost, byla ve středu 13. listopadu v 18.00 hodin sloužena v katedrále sv. Víta mše svatá, kterou celebroul biskup Jaroslav Škarvada.

□ **Ve vedení ukrajinské katolické církve došlo ke změně:** synod, který zasedal ve Lvově, jmenoval řeckokatolického exarchu v Kyjevě biskupa Lubomyra Husara pomocným biskupem 82letého kardinála

Lubačivského a administrátorem Lvovské arcidiecéze, informuje ukrajinská katolická zpravodajská agentura ARI. Vatikán potvrdil novou funkci biskupa Husara, který se pokládá za „muže budoucnosti“ ukrajinské katolické církve.

□ Delegace Čínské lidové republiky opustila páté zasedání „Asijské konference pro náboženství a mír“. Důvodem je skutečnost, že organizace uznala kromě ČLR také Tchaj-wan. Zasedání se konalo za účasti 250 delegátů v Ayuthia, 85 km severně od Bangkoku. ČBK

VÝZVA VYŠŠÍ ODBORNÉ ŠKOLY SOCIÁLNÍ CARITAS

Vážené sestry a bratři,
je tomu již šest dlouhých let, která uběhla od naší sametové revoluce, a je tomu již více než dvacet let, co se objevily první ne-umělé výtisky nejrůznějších církevních publikací jako vzdor proti sílícímu útlaku ze strany státu, jako vzdor proti snaze zcela eliminovat církev z povědomí lidí a z občanského života vůbec. Šest let je dlouhá doba v životě člověka, za dvacet let dospěje celá jedna generace. Čas zahojí všechno, co bylo nepříjemné a ponižující. Lidé zapominají a odcházejí. Vzhledem k těmto okolnostem jsme se rozhodli zachovat pro další generace alespoň část toho, co je spojeno s touhou křesťanů po svobodě a spravedlivém řádu. Zachovat alespoň část písemností, které se nám ještě zachovaly po nejrůznějších razích a výšešších. Nikdy asi nebude možné kompletně zmapovat veškerou tuto činnost, do které bylo zapojeno mnoho bezejmenných lidí. Základem této unikátní knihovny by měly být veškeré materiály vydávané především u nás na Moravě a které jsou úzce spojeny s naší arcidiecézí. Pokud budete mít zájem na tomto díle spolupracovat nebo můžete poskytnout jakékoliv informace o uvedené problematice, kontaktujte prosím Vyšší odbornou školu sociální Caritas, Křížkovského 6, 771 11 Olomouc, tel. 068/ 522 20 06.

Dne 4. října, na svátek svatého Františka z Assisi, se v prostorách jídelny polikliniky na Žerotínově náměstí poprvé sešlo více než 30 účastníků kurzu přirozeného plánování rodičovství a výchovy k rodičovství. Sešli se zde snoubenci, kteří se chtějí s touto metodou porozumění vlastnímu tělu seznámit před vstupem do manželství, manželé již s určitými zkušenostmi plánování rodičovství i profesionální pracovnice poraden pro ženy a dívky. Opakovaně z úst mnohých účastníků zaznělo vyjádření touhy naučit se správně této dobře vypracované metodě, která je svou spolehlivostí srovnatelná se spolehlivostí hormonální antikoncepce a přitom vede manželský pár k vědomí společné zodpovědnosti, a tím lepší partnerské komunikaci. O přirozeném plánování rodičovství opakovaně zaznělo i vyjádření radosti věřících manželů z vědomí, že jedná v souladu s přirozeným řádem daným Stvořitelem. Pro členy Pracovní skupiny přirozeného plánování rodičovství je projev zájmu projevem veliké důvěry. Prosíme Vás všechny o modlitbu za přednášející i účastníky kurzu.

OBNOVA ÚCTY K PALLADIU ZEMĚ ČESKÉ

* * *

Dostali jsme radostnou zprávu, že ve Staré Boleslavi se stále více obnovuje úcta k Palladiu země české.

* * *

Každou poslední sobotu v měsíci se tam v 9.00 hodin slouží v kostele Panny Marie mše sv. za obrácení celého národa. Rovněž na Svaté Hoře v Příbrami se slouží každou první neděli v měsíci v 11.00 hodin mše svatá na tentýž úmysl.

Přibývá lidí, kteří si uvědomují situaci, ve které žijeme, a usilují o své vlastní obrácení. Z Čech i z Moravy se ozývají také tyto výzvy: nechejte sloužit mše svaté za obrácení celého národa na vám blízkých poutních místech a ve farních kostelích. Společnému úsilí o naše obrácení Panna Maria žehná a bude žehnat i nadále.

VARHANY PRO VÁS!

Dříve než se rozhodnete ke koupi varhan, kontaktujte:

K+R import export
Vyhovíme ve značce
i v ceně.

394 62 Ústrašín u Pelhřimova
Tel.: 0366/972 97

DO SVATÉ ZEMĚ ZA MIMOSEZONNÍ

CENU – IZRAEL – 13. 2. – 20. 2. 1997 za 14 500,- Kč. Letecky tam i zpět. Omezený počet míst. Všechno již v ceně: letenky, poplatky, transfer na letiště, bus v Izraeli, ubytování, 3x polopenze, 4x snídaně, průvodce, duchovní doprovod, pojištění a drobný dárek.

MEDJUGORJE za vánoční cenu – 1 000,- Kč!!! 4. 12. – 10. 12. 1996 a 27. 12. 1996 – 2. 1. 1997

Přihlášky: CK AVETOUR, Jiří Chválek, Družstevní 995, 518 01 Dobruška, tel.: 0443/219 29

POZVÁNÍ NA VELEHRAD – MLÁDEŽ OD 14 LET

Zveme Tě prožít závěr roku 1996 na Velehradě – Stojanov v přípravě na jubilejní rok 2 000, pod vedením P. Karla Herbsta SDB

Téma 1. roku přípravy: JEŽÍŠ KRISTUS

Začátek 28.12. (sobota) v 18 hodin
Ukončení 1.1.1997 (středa) dopoledne
S sebou: spacák a 350,- Kč na stravu
Přihlášky posílejte na adresu:
Poutní a exerciční dům, Stojanov,
687 06 Velehrad, telefon: 0632/714 20

NEPŘEHLÉDNĚTE INFORMACI O PRÁVĚ VYCHÁZEJÍCÍ PUBLIKACI NA STR. 16!

PRVNÍ SOBOTY V NETÍNĚ U PANNY MARIE USMÍVAJÍCÍ

7. 12. 1996 – JUBILEJNÍ 50. POUŤ – zlatou první sobotu – zahájí v 16.00 hod. apoštolský nuncius Mons. Giovanni Coppa

4. 1. 1997 – v 16.00 hod. začíná obvyklý pořad stejně jako 1. 2. a 1. 3. 1997

Modlíme se za:

- víru v našich rodinách
- kněžská a řeholní povolání
- spolupracovníky kněží
- pokoj

Pěší poutníci jdou od kostela ve 12.30 hod. z Velkého Meziříčí, autobus odjíždí v 15.10 hod.

POUTNÍ MÍSTA VE SLEZSKU –

je název a vůdčí téma výstavy, která je uspořádána ve Slezském muzeu v Opavě (Sady u Muzea). Zahájena byla ve čtvrtek dne 17. 10. 1996 za účasti představitelů města Opavy v čele s panem primátorem Doc. RNDr. Ing. Janem Mrázkem, CSc., i církve – jmenovitě otce biskupa nové diecéze ostravsko-opavské Mons. Františka Lobkowicze a obou opavských farářů (Mons. Josefa Veselého od Panny Marie a Mgr. P. Piotra Tymko, OFM Conv. od Svatého Ducha). Ústřední projev přednesla autorka výstavy PhDr. Marie Schenková, CSc. Téměř neuvěřitelný počet 37 poutních míst velkých i menších, dokumentovaných na výstavě, svědčí o správné víře, trpělivé lásce, nezaniklé naději, o umění, dovednosti i okrase naší slezské země, která celá patří naší nové dceřinné diecézi.

Frýdek, Hrabyně, Cvilín u Krnova, Panna Maria Pomocná u Zlatých Hor, Uhlířský vrch u Bruntálu, Slezská Kalvárie u Hradce nad Moravicí, Prašivá, Borová, Orlová... až k Panně Marii Karmelské na Slezské Ostravě, to vše jsou svěží a osvěžující květy na naší pouti domů.

Vznosná dvorana Slezského muzea vdechovala do sebe očišťující krásu zpěvu (Olga Procházková) s doprovodem varhan (František Šmíd). A na tvářích účastníků vemisáže i z jejich očí bylo cítit vděčnou oddanost, s jakou procházeli mezi vystavenými obrazy, texty i liturgickými předměty... Na svých cestách k Opavě udělejte si zastávku ve Slezském muzeu. Přiveďte mládež, děti. Poznají kus domova. Poznají lépe sami sebe. Ziskají podnět k pokoře a úctě k lidem, k přírodě, k Bohu.

Výstava bude otevřena do konce ledna 1997 (v úterý až sobotu 9.00 – 12.00, 13.00 – 16.00 hodin, v neděli 9.00 – 12.00, 14.00 – 16.00 hodin, v pondělí zavřeno).

**34. neděle v mezidobí –
Krista Krále – 24. 11.
Žalm 23 (22)**

Podívejme se na Boží péči o nás v několika uplynulých letech. Najdeme asi důvod k tomu, abychom mu svědčili s klidem budoucnost, i když mnoha věcem, které se dějí dnes a zítra, nebudeme rozumět.

**Pondělí 25. 11.
Zj 14,1–3**

Vítězem je Beránek, ten, který se dal zabít. Jeho vítězství se nepodobá vítězstvím pozemských králů. Jeho píseň chvály a díky je jiná, než „písně“ pozemských vítězů. Mohu a chci ji teď s ním zpívat?

**Úterý 26. 11.
Zj 14,14–20**

Když by člověk nepatřil Bohu, mohla by ho slova o žni, a tedy o soudu, strašit. Když ale Bohu patří, jsou tato slova pro něho slovy naděje: nemusím se totiž bát, že úrodu bude sklízet (a tedy krásť) zlo.

**Středa 27. 11.
Zj 15,1–4**

Boží hněv se dovrší, je omezený, ale Boží milosrdenství a láska jsou bez míry a bez konce. Proto se mohu zcela osobně přidat ke chvalozpěvu.

**Čtvrtek 28. 11.
Zj 19,9**

Toto pozvání pro mne trvá, ať se děje ve světě nebo v mém nejbližším okolí cokoliv. A mohu už z té svatební hostiny v eucharistii něco zažít.

**Pátek 29. 11.
Zj 20,1–3**

Spekulace s časovými úseky, s tím, kdy co bude, jako to dělají Svědkové Jehovovi, to není k ničemu. Ale vidět, že Bůh a jeho poslové mají suverénní moc nad zlem, to je nutné.

**Sobota 30. 11.
Zj 22,1–7**

Boží slovo – Boží milost – svátosti – to jsou proudy řeky, které jdou až k tobě. Napij se!

Neděle 24. listopadu 33. neděle v mezidobí slavnost Ježíše Krista Krále	– 1.ět.: Ez 34,11–12,15–17 Ž: 23 (22),1–2a,2b–3,5,6 2.ět.: 1 Kor 15,20–26,28 Ev.: Mt 25,31–46	odp.: 1
Pondělí 25. listopadu ferie	– 1.ět.: Zj 14,1–3,4b–5 Ž: 23,1–2,3–4ab,5–6 Ev.: Lk 21,1–4	odp.: sv. 6
Úterý 26. listopadu ferie	– 1.ět.: Zj 14,14–20 Ž: 95,10,11–12,13 Ev.: Lk 21,5–11	odp.: 13b
Středa 27. listopadu ferie	– 1.ět.: Zj 15,1–4 Ž: 97,1,2–3ab,7–8,9 Ev.: Lk 21,12–19	odp.: Zj 15,3b
Čtvrtek 28. listopadu ferie	– 1.ět.: Zj 18,1–2,21–23; 19,1–3,9a Ž: 99,2,3,4,5 Ev.: Lk 21,20–28	odp.: Zj 19,9a
Pátek 29. listopadu ferie	– 1.ět.: Zj 20,1–4,11–21,2 Ž: 83,3,4,5–6a+8a Ev.: Lk 21,29–33	odp.: Zj 21,3b
Sobota 30. listopadu svátek sv. Ondřeje	– 1.ět.: Ø ěm 10,9–18 Ž: 19 (18),2–3,4–5 Ev.: Mt 4,18–22	odp.: Ø ěm 10,18b

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	24.11.	25.11.	26.11.	27.11.	28.11.	29.11.	30.11.
Antifona	730	934	949	964	980	996	1673
Žalm	786	783	783	784	784	784	786
Ranní chvály:							
Hymnus	730	935	949	964	981	997	1598
Antifony	731	935	950	965	981	998	1599
Žalmy	813	936	950	965	981	998	913
Kr. čtení a zpěv	731	938	953	969	985	1001	1599
Antifona k Zach. kantiku	731	939	953	969	985	1002	1599
Prosby	732	939	953	969	985	1002	1675
Záv. modlitba	732	939	954	970	986	1002	1600
Modlitba během dne:							
Hymnus	733	940	954	970	986	1003	792
Antifony	733	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	818	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	733	943	957	973	989	1006	1676
Záv. modlitba	732	943	957	973	990	1006	1600
Nešpory: SO							
Hymnus	727	727	944	959	975	991	1008
Antifony	727	734	945	960	976	992	1009
Žalmy	727	734	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	729	736	947	962	979	995	1011
Ant. ke kant. P. M.	729	737	948	962	979	995	1011
Prosby	729	737	948	963	979	995	1011
Záv. modlitba	732	732	948	963	980	996	1012
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260
							1238

